Кричимо ми бучно,
Хвалимо старе;
Серденько ж розпучно
В нас знічев’я мре.

На весь світ гукаєм
Про біду лиху,
Та щось не шукаєм
Іншого шляху.

Другий за нас зробить,
Думає усяк:
Хто-небудь пособить
Із братів-друзяк;

Гляне, яка доля
Визволить з ярма;
Або й так, що воля
Прийде і сама.

Треба вчинків перших....
Тільки де вони?
Велетнів померших
Викличмо з труни!

Скрізь цю мудру раду
Ухо дочува...
Але хто ж дасть ладу?
Де та голова?

Вміли батьки наші
Битись, жартувать;
Від гіркої ж чаші
Їм не зрятувать.

Бо ніхто з могили
Не поможе там,
Де й живучі сили
Не страшні катам.

Не діждати збоку
Нам поради — ні!
Певність свого кроку,
Сміливість в борні,

Праця безупинна —
Звалюють врага...
В нас самих — провина,
В нас самих — снага.